

Psykologforeningens landsmøte 2019

Påvirkningsbransjen

Bjørnar Olsen
Sjefredaktør

Selv om profesjonen ikke har begge hendene på rattet når velferdsstaten skal styres, har den om ikke annet fått lov til å legge inn styringskoordinatorer i GPSen. Selverklært megaoptimist og avtroppende president, Tor Levin Hofgaard, gir landsmøtedelegatene et stort ansvar der han ønsker velkommen til Landsmøtet 20. november: Det er i denne sal psykologenes fremtid formes. Tidligere landsmøter har tatt ansvar for at samfunnet har fått en profesjonsutdanning, psykologloven, lavterskeltilbud og mer til. Så kjære landsmøtedelegat, hvilken fremtid ønsker du å bestemme for profesjonen?

Innledningen bygger opp under fortellingen om Psykologforeningen som en sentral samfunnsaktør, en forening som er i posisjon til å snakke med de som bestemmer, ja, en forening som i Hofgaards ord jobbet for å få Bent Høie inn i sine rekker alt i årene før han ble helseminister. Slik var Psykologforeningen alt i posisjon når Høie kom i posisjon. I det hele tatt har målrettet politisk arbeid hvor man kompromissløst har løftet frem psykologifaget, bidratt til at lukkede rom har åpnet seg for foreningen. Og det i en slik grad at politikere bør ses som samarbeidspartnere, ikke motstandere. For alle partene har det samme målet: et bedre samfunn. Så får man spørre seg om hvor enige de ulike partene er i denne måldefinisjonen.

Befolkningen er knappst kjent med at velferdsstatens tjenester er «ghostwritten by» Psykologforeningen, og det er vanskelig å se for seg hvordan borgerne skal kunne stille foreningen til ansvar for planverk og arbeidsmåter de har formet, men ikke besluttet.

I Hofgaards skriftlige beretning til Landsmøtet, kan vi lese om en profesjon som i dag har ført i pennen setninger man gjenfinner i partiprogrammer, i NOUer, retningslinjer og planverk. Slik former foreningens setninger Norge bak kulissene. Dette er ord som gir politiske styringssignaler, avsnitt som påvirker foretakenes prioriteringer, punktlister som forteller klinikerne hvordan jobben skal gjøres, et fag som former pasientens helsetjenester. Alt dette inngår i de usynlige litteraturer som rammer inn livet til landets borgere. Men befolkningen er knappst kjent med at velferdsstatens tjenester er «ghostwritten by» Psykologforeningen, og det er vanskelig å se for seg hvordan borgerne skal kunne stille foreningen til ansvar for planverk og arbeidsmåter de har formet, men ikke besluttet.

Ved siden av brukerne, er det foreningens medlemmer som har størst behov for å skjønne hvordan foreningens pennestrøk former tjenestene de er satt til å utøve. For selv om profesjonen ikke har begge hendene på rattet når velferdsstaten skal styres, har den om ikke annet fått lov til å legge inn styringskoordinatorer i GPSen. Noen mener dette er et tegn på innflytelse. Andre at det forteller om en forening som er byråkatiets forlengede arm.

Det tegnes et bilde av en profesjon som gjennom sin forening er en kraftfull samfunnsaktør som former samfunnet, men mange opplever nok at denne innflytelsen ikke former egen arbeidsdag og samfunnets tjenester til det bedre. Det er åpenbart ingen enkel øvelse både å feire foreningens økte gjennomslag i norsk politikk, og samtidig ta avstand fra følgefeil av den samme politikken.